

opusdei.org

1948-1954. Escales a l'aeroport del Prat

Capítol 16è, en àudio i en text, del llibre "Escrivà de Balaguer a Catalunya, 1913-1974. Petjades de sant Josepmaria", obra de Josep Masabeu publicat el 2015 a Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

04/10/2023

Escolta la lectura del capítol
(00:15:51)

Disponible també a [ivoox](#) i [iTune](#)

1948-1954. ESCALES A L'AEROPORT DEL PRAT

Aprofitant els moments

Entre 1948 i 1954 sant Josepmaria va passar set vegades per l'aeroport del Prat, fent escala cap a Roma o cap a Madrid.

Potser en algun dels altres viatges entre Madrid i Roma també va fer escala a Barcelona, però no en tenim constància. No hem aconseguit esbrinar si en aquests anys tots els vols feien escala a Barcelona o només alguns.

Ja en el diari de la Clínica del dissabte 9 de novembre de 1946 es va escriure que *suposem que el Pare devia passar ahir, en avió, cap a Roma, ja que ens han dit que han canviat els dies de sortida: abans eren dissabte i ara divendres*[1].

Efectivament, consta un viatge Madrid-Roma el 8 de novembre, però no consta escala.

Sant Josepmaria va aprofitar aquestes escales per trobar-se amb algunes persones.

Roma-Barcelona-Madrid. 2 d'abril de 1948

En moltes ocasions -recorda en Barto Roig- he pogut veure aquesta preocupació del Pare envers nosaltres, els fills. Té una intuïció especial per conèixer el nostre estat de salut, i saber, amb només un cop d'ull, què és el que més ens convé, fins i tot materialment parlant.

Recordo un cop que vaig anar a l'aeroport de Barcelona. El Pare passava per allà en un viatge des de Roma a Madrid. Jo havia passat l'hivern una mica fastiguejat amb una 'forunculitis', potser per haver fet poc exercici. Estava esperant l'arribada de

l'estiu per anar uns dies al camp, que el metge m'havia recomanat.

Sortint de l'avió el Pare va arribar on érem nosaltres. Hi erem: en Paco Botella, en Lluís Valls i no sé si algú més. A mi em va mirar, i em va dir de seguida (no són paraules textuais):
Estàs molt pàl·lid, has de prendre més l'aire i el sol[2].

Roma-Barcelona-Madrid. 11 de febrer de 1949

L'única estada de sant Josepmaria a Catalunya durant l'any 1949 va ser el seu pas per l'aeroport del Prat l'11 de febrer.

Venia de Roma en companyia d'en Miguel Fisac, l'arquitecte de Monterols, i en aquesta escala s'hi va afegir, pel que sembla, l'Ot Moles.

Acabava de començar a funcionar la residència, i sant Josepmaria volia animar les dones de l'Opus Dei que

s'encarregaven de portar-ne l'administració. Van avisar-les que passava per Barcelona i desitjava veure-les.

Vam anar a l'aeroport la Nisa i jo, recorda la Mari Carmen Carnicero. Quan vam arribar, l'avió ja havia aterrat, però no sabíem si era en el que viatjava el Pare.

Mentre miràvem amunt i avall vam sentir la seva veu darrere nostre.

A la sala d'espera vam seure amb el Pare, hi havia també Mn. Francisco Botella i Mn. Adolfo Rodríguez Vidal.

Van tocar les dotze, el Pare es va treure el barret i vam resar l'Àngelus. Després va dir que a nosaltres, per conversar amb el Senyor i la seva Mare Santíssima, no ens destorbava la gent.

Ens va encarregar que ens ocupéssim de l'administració de la Clínica. Ens va

donar molts consells sobre la manera d'actuar en aquestes terres i ens va repetir que n'esperava molt, d'elles i de nosaltres[3].

Madrid-Barcelona-Roma. 24 d'octubre de 1951

El 24 d'octubre de 1951 sant Josepmaria viatjà en avió de Madrid a Roma, fent escala a Barcelona. En aquesta ocasió l'acompanyaven don Álvaro i en Giorgio de Filippi.

Va saludar alguns que hi van anar de la Clínica, com recull el diari: *Van d'aquesta casa al Prat a saludar el Pare en la seva escala en Juan* [Aznar] [4], *en Justo* [Martí][5], *l'Alfons* [Balcells] *i en Juan* [Cabellos][6]. *A la tertúlia havent dinat ens expliquen moltes coses de la trobada*[7].

Roma-Barcelona-Madrid. 25 de novembre de 1953

La Mercè Roig recorda: Vaig conèixer el Pare el 25 de novembre de 1953 a l'aeroport de Barcelona. Feia una escala a Barcelona i don José María Hernández Garnica va trucar des de Madrid perquè hi anéssim les que no coneixíem el nostre Pare.

El Pare era amb don Florencio Sánchez Bella[8], sacerdot, que va anar a rebre'l a l'escaleta de l'avió.

Ens va saludar a cadascuna mentre don Florencio ens presentava; hi érem: la Montse Amat[9], la Maria Casal[10], la Pepa Castelló[11], i jo. Em va explicar coses d'en Barto a Veneçuela perquè les expliqués a la meva mare.

Ens va demanar que anéssim de part seva a resar una Salve a la Mare de Déu de la Mercè, ja que ell no tenia temps d'anar-hi, perquè venia de Roma i agafava mitja hora més tard un avió cap a Madrid. Ens va dir que li feia pena no poder anar-hi ell

mateix ja que tenia el costum de fer-ho; aquest cop ens ho confiava a nosaltres[12].

Madrid-Barcelona-Roma. 2 de desembre de 1953

Rosamaria Pantaleoni[13], que pateix des dels vuit anys poliomielitis, recorda aquest encontre:

El Pare el vaig conèixer quan jo ja havia demanat l'admissió a l'Opus Dei, un dia de molt fred a l'aeroport de Barcelona, durant una escala que va fer aquí. Hi vam anar tres noies de l'Opus Dei a saludar-lo. Jo era molt joveneta i al principi estava com avergonyida... Tot just ens veié, es va acostar a nosaltres somrient.

- Hola, Pare -li vaig dir-, em dic Rosamaria Pantaleoni i estudiaré Farmàcia.

- Ah, sí, filla meva -em va comentar en to divertit-, seràs apotecària!

I va afegir, amb un to que indicava que allò havia de recordar-ho sempre:

- A les rebotigues es pot fer una gran labor apostòlica. Recorda sempre que t'he dit que a les rebotigues es pot fer una labor meravellosa.

Mai no oblidaré com va estar de simpàtic el Pare amb mi i les coses tan boniques que em va dir, mentre em feia el senyal de la creu al front. Em va dir que havia d'estar sempre alegre, molt alegre...

- És clar, Pare! -li vaig dir jo-, és clar que estic contenta; tinc el millor del món que és la vocació, i a més he tingut la sort de conèixer-lo a vostè.

Les que venien amb mi estaven sorpreses de la meva desimboltura, però és que el Pare no t'intimidava, no et tallava..., tot al contrari. Em va dir que endavant!, que a lluitar, com si no passés res, i ens acomiadàrem.

Recordo que llavors em va mirar amb afecte i he guardat aquesta mirada del Pare durant tota la meua vida[14].

Després sant Josepmaria va saludar alguns que hi havien anat de Monterols.

En Diego Martínez Caro[15] recorda que hi van ser en Paco Ponz, l'Antonio Valero[16], en Juan Francisco Onaindía[17] i jo mateix, escriu referint-se a ell.

En el meu cas va ser la primera vegada que veia el Pare i estava molt emocionat. Li vaig dir que no hagués volgut morir-me sense conèixer-lo. Em va dir que nosaltres ens hem de morir de vells. Va estar-s'hi al voltant d'una hora[18].

Roma-Barcelona-Madrid. 23 de juny de 1954

L'octubre de 1952 es va instal·lar Llar, un nou centre de les dones de

l'Opus Dei, per al desenvolupament de la labor apostòlica amb gent jove.

Estava situat al carrer de Muntaner 440, 5è pis. Era la primera escola-llar dirigida per dones de l'Opus Dei al món. Posteriorment es convertiria en una escola de secretariat i decoració.

Rosamaria Pantaleoni descriu l'ambient dels primers moments: *Es va començar amb molt pocs mitjans, i es va passar tanta penúria en aquella casa que molts dies... no arribava ni per a allò més just. Era tot tan modest!*

Era un piset senzill, però molt agradable i acollidor. Tenia un planxador, amb una taula gran, una sala d'estar bastant reduïda i algunes sales més. A l'oratori no hi havia bancs: ens agenollàvem en un d'aquests reclinatoris de boga en què et pots asseure també, si li dónes la volta... No obstant això, malgrat els pocs mitjans, l'oratori era preciós:

estava pintat amb colors càlids, i tenia un sagrari molt digne, amb unes llànties d'oli de color ambre i una imatge de la Mare de Déu molt bonica i un paviment que brillava de tan net...

A l'avantoratori hi havia el confessional. Els dissabtes a la tarda el sacerdot solia dirigir una meditació al costat del Santíssim, a la qual assistien moltes noies. Hi havia una altra meditació els dijous, per a universitàries. Després, durant la tertúlia, cantàvem, explicàvem anècdotes, rèiem i tocàvem la guitarra, en aquest ambient cordial, de família, tan propi de l'esperit de l'Opus Dei.

Un diumenge de cada mes hi havia recés espiritual. La resta dels diumenges moltes de les que freqüentaven Llar solien anar d'excursió. I s'organitzaven activitats culturals, com conferències o sessions

de teatre llegit. Fins i tot concerts! En recordo un que va tenir lloc el dia de Sant Rafael, abans de la meditació. Celebràvem especialment aquesta festa perquè tots els apostolats de l'Opus Dei amb la joventut estan encomanats a la protecció d'aquest arcàngel. Vam fer els programes i a primera hora de la tarda del dia vint-i-quatre d'octubre ja teníem plena la sala del piano, la classe de planxa i la sala d'estar. No hi havia cadires a la casa per a tantes noies com van venir, i van haver de seure en aquella catifa verda que cuidàvem tant... Tocàrem diverses peces: Chopin, Granados, Bach... Vam cantar algunes cançons mexicanes, perquè estaven de pas algunes noies mexicanes que se'n tornaven l'endemà al seu país, i després vam tenir la meditació, en la qual el sacerdot ens va parlar dels Àngels Custodis. I després vam tenir la benedicció amb el Santíssim. Així era una tarda de dissabte a Llar.

Hi havia també moltes xerrades de formació humana i espiritual. I un cop al mes tenien allà el recés mensual un grup de noies que treballaven d'empleades de la llar. Hi venien moltíssimes noies joves, sobretot estudiants, de Barcelona i de ciutats properes: de Vic, de Girona, de Terrassa, de Sabadell, de Badalona... [19]

I complementa la Roser Fernàndez[20]: Anàvem també sovint, com a fruit de la formació cristiana que se'ns donava a Llar, a visitar gent necessitada. Aquells nens del Cottolengo... és com si els veiés ara: els donàvem el menjar, els tallàvem les ungles, els rentàvem... Per la seva banda, algunes mares de família de l'Opus Dei juntament amb les seves amigues anaven al turó d'en Caritg al barri de Sistrells, un raval pobríssim de Badalona per donar catequesi i atendre les necessitats d'aquella gent, que estaven en una situació molt

penosa. Instal·laren un dispensari, amb ajuda d'algunes cooperadores de l'Opus Dei, i més tard un rober per ajudar aquella gent necessitada. I es van promoure moltes iniciatives apostòliques semblants a aquesta, en què col·laboraven moltes mares de família, com la Manolita[21], la mare de la Montse Grases, que per aquelles dates va conèixer l'Obra[22].

Puntualitza la Montse Amat, que va participar directament en aquells començaments: *De tota manera, no va ser gens fàcil tirar endavant aquella Escola-Llar[23], i així ho va manifestar a sant Josepmaria quan el va saludar a l'aeroport del Prat el 23 de juny de 1954.*

Efectivament, aquests dia sant Josepmaria viatjà amb avió a Madrid per estar uns dies a Molinoviejo, i va fer escala a Barcelona. Aquesta vegada don Álvaro es quedà a Roma.

La Montse Amat recorda que el Pare va passar per Barcelona i algunes vam anar a saludar-lo a l'aeroport, en una escala que va fer de camí a Madrid. El saludàrem i vam estar xerrant uns deu minuts.

Ens va comentar que li agradaria anar, com sempre feia quan venia a Barcelona, a saludar la Mare de Déu de la Mercè, però que aquesta vegada no podia ser i ens va encarregar que anéssim a saludar la Mare de Déu de part seva.

Va estar molt afectuós i ens va preguntar com anava la labor apostòlica a Llar. Llavors li vam dir:

- Pare, ens costa molt. I tenim molt poques alumnes.

*- **Bé, filles meves** -ens va animar-, **tingueu paciència, tingueu paciència.***

Però immediatament, va afegir, amb un gest molt seu:

- Però no gaire, eh: no gaire! [24]

Una d'aquestes noies joves que van començar a anar a Llar era la Montserrat Grases García [25], que el 25 de desembre de 1957 va demanar l'admissió a l'Opus Dei, amb setze anys i mig. El juny de 1958 va començar a sentir grans dolors a la cama esquerra: tenia un càncer incurable. Abans del definitiu agreujament de la seva malaltia, el dimarts 11 de novembre de 1958 va viatjar a Roma per veure el papa acabat d'elegir, Joan XXIII, i conèixer el fundador de l'Opus Dei. El dijous 13 de novembre la va rebre sant Josepmaria.

Va morir el 26 de març de 1959 amb fama de santedat, i el 19 de desembre de 1962 es va iniciar el procés de canonització. El 16 de juny de 1994 es van traslladar les seves restes a la

cripta de l'oratori de Santa Maria de Bonaigua.

Madrid-Barcelona-Roma. 30 de juny de 1954

Acabada aquesta estada a Molinoviejo, tornà a Roma amb avió des de Madrid, fent escala a l'aeroport de Barcelona; era el 30 de juny de 1954.

En el diari de Monterols d'aquell dia en queda constància. *L'aspecte més sensacional de tota la jornada ha estat la tertúlia de la nit. Quan ja feia una estona que parlàvem, en Diego Martínez Caro ens diu que havia estat aquest matí a l'aeroport del Prat amb el Pare, que passava cap a Roma. I que a més en Juan Campos[26] havia fet el viatge des de Madrid a Barcelona amb el Pare. Llavors vam fer que ens expliquessin tot el que els havia dit. La tertúlia, que durà molt, es perllongà més del compte.*

Don Luis Felipe Gómez Caballero[\[27\]](#)
que també havia estat amb el Pare a
Molinoviejo ens va explicar alguns
detalls. Fou una tertúlia
incomparable[\[28\]](#)

[\[1\]](#) Diari de la Clínica. 09.11.1946.
AGP, sèrie M.2.2, 113-16.

[\[2\]](#) Records d'en Barto Roig. AGP,
sèrie A.5, leg. 242, carp. 2, exp. 1.

[\[3\]](#) Records de la Mari Carmen
Carnicero. AGP, sèrie A.5, leg. 203,
carp. 1, exp. 4.

[\[4\]](#) Juan Aznar Ferreres (1924-2004).
Metge. Demanà l'admissió a l'Opus
Dei el 1941, i fou ordenat sacerdot el
1955. Durant els anys que visqué a
Roma assistí mèdicament a sant
Josepmaria, encarregant-se dels
controls de sang que necessitava a
causa de la diabetis que patia. Es

traslladà a El Salvador el 1959.
Després visqué a Guatemala i Costa Rica. El 1985 retornà a El Salvador.

[5] Justo Martí Gilabert (1912-1988). Conegué el fundador de l'Opus Dei l'any 1935 i demanà l'admissió a l'Obra el 1940. Llicenciat en Dret, fou director de la Residència Universitària de Jenner, a Madrid, la primera promoguda per sant Josepmaria després de la Guerra Civil. Ordenat sacerdot el 1946. En els darrers anys de la seva vida portà a terme una intensa labor pastoral a l'esglèsia de Santa Maria de Montalegre, a Barcelona.

[6] Juan Cabellos Jerez (1921-2017). Químic. Fou el primer director de Monterols, el 1948.

[7] Diari de la Clínica. 24.10.1951. AGP, sèrie M.2.2, 113-27.

[8] Florencio Sánchez Bella (1924-2008). Estudià la carrera de

Ciències Químiques. S'incorporà a l'Opus Dei a començaments dels anys quaranta. Rebé l'ordenació sacerdotal el 1951. De 1960 a 1984 fou el consiliari de l'Opus Dei a Espanya, anomenat vicari regional a partir de 1982. El 1984 es traslladà a Roma i el 1990 a Mèxic. El 1996 tornà a Espanya.

[9] Montse Amat i Badrinas (1919-2007). S'incorporà a l'Opus Dei a Barcelona el 1950. Durant uns anys visqué a Roma i formà part de l'Assessoria Central de l'Obra. Després d'una llarga malaltia morí a Girona.

[10] Maria Casal Wismer (1929-). Va estudiar Medicina a Sevilla i Barcelona. El 1954 es va traslladar a Pamplona per començar l'Escola d'Infermeres de la Universitat de Navarra, de la que va ser la primera directora. Des del 1965 resideix a Suïssa.

[11] Pepa Castelló Puchades (1932-). Professora de gestió de la llar. Viu a Itàlia des del 1958.

[12] Records de la Mercè Roig. AGP, sèrie A.5, leg. 1420, carp. 1, exp. 27.

[13] Rosamaria Pantaleoni Andreu (1937-2021). Farmacèutica.

[14] Records de la Rosamaria Pantaleoni Andreu. AGP, sèrie J.2, MGG T-072.

[15] Diego Martínez Caro (1931-). Professor honorari de Cardiologia, Universitat de Navarra; i ex-director del departament de Cardiologia de la Clínica Universitària de Navarra.

[16] Antonio Valero Vicente (1925-2001). Enginyer Industrial per l'Escola Superior de Terrassa. En parlarem al capítol XVIII.

[17] Juan Francisco Onaindía Bayo (1925-2000). Participà en els

començaments de l'apostolat de l'Obra al Perú, exercint la medicina. Ordenat sacerdot el 1970, exercí el seu ministeri a Pamplona i a Madrid.

[18] Records d'en Diego Martínez Caro. 17.12.2012. AGP, sèrie A.5, leg. 227, carp. 1, exp. 7.

[19] Records de la Rosamaria Pantaleoni Andreu. AGP, sèrie J.2, MGG T-072.

[20] Roser Fernández i Mercadé (1933-). Relacions públiques d'un centre mèdic.

[21] Manolita García Camporro (1911-1999).

[22] Records de la Roser Fernández Mercadé. AGP, sèrie J.2, MGG T-019.

[23] Records de la Montse Amat Badrinas. AGP, sèrie J.2, MGG T-003.

[24] Ibid.

[25] Un ampli estudi sobre la Montserrat Grases és el d'en José Miguel Cejas. *Montserrat Grases. La alegría de la entrega*. Rialp. Madrid, 1993.

[26] Juan Campos Avillar (1928-2009). Metge.

[27] Luis Felipe Gómez Caballero (1922-2008). Nebot de la senyora Rafaela Caballero, que allotjà a casa seva sant Josepmaria a Barcelona abans del pas dels Pirineus. Estudià Medicina, i en acabar els estudis s'incorporà a l'Opus Dei. Més endavant fou ordenat prevere. Durant uns anys exercí el ministeri pastoral a Portugal, després a diverses ciutats espanyoles i finalment a Màlaga, la seva ciutat nadiua.

[28] Diari de Monterols. 30.06.1954. AGP, sèrie M.2.2, 172-48.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/escales-a-l-
aeroport-del-prat/](https://dev.opusdei.org/ca/article/escales-a-l-aeroport-del-prat/) (05/08/2025)